

РЕШЕНИЕ

№ 478

гр. София, 23.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 09.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12107** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО и чл. 197 и сл. от АПК.

АССГ е сезиран с жалба от Ц. Г. К. срещу решение № 1040-21-411/03.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. град. Излага съображения за незаконосъобразност на акта и моли същият да бъде отменен като такъв.

Макар производството по оспорването на т. 1 от решението на Директора на ТП на НОИ С. град да е по реда на чл. 197 от АПК делото е разгледано в открито съдебно заседание, предвид оспорването и на т.2 от решението и доколкото се касае за един административен акт.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба декларация К. е поискала да ѝ бъде отпуснато обезщетение на основание чл. 53 от КСО /л. 27/, считано от 22.01.2013 г., като такава е отпусната.

С разпореждане от 20.04.2018 г. /л. 13/ е разпоредено К. да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода 18.10.2013-21.01.2014 г. в размер на 1424,95 лева, от които 986,62 лева главница и 438,33 лева лихва от датата на неправомерно полученото обезщетение до датата на разпореждането. Административният орган е приел, че детето Н. К. е настанено в частна детска градина Палави крачета-С. на 18.10.2013 г., поради което К.

не е имала право на обезщетение по чл. 53, ал. 1 от КСО след тази дата.

Приложен е договор за обучение в частна детска градина /л. 16/, както и списък на записаните деца /л. 19/, в който под № 5 е записан Н. К., ведно с доказателства за заплатени такси за детска градина /л.21/.

Разпореждането е обжалвано по административен ред с жалба от 16.07.2019 г. /л. 10/. С решението от 03.09.2019 г. /л. 6/ Директорът на ТП на НОИ С. град е оставил без разглеждане жалбата от 16.07.2019 г. като просрочена и без уважение направеното с нея възражение за изтекла погасителна давност.

Приложена е справка от НБД Население, от която са видни адресите на жалбоподателката /л. 15/.

Разпореждането от 20.04.2018 г. е изпратено на 26.04.2018 г. на адреса на [улица] /л. 22/ и е върнато с отбелязване, че адресатът е преместен. На посочения адрес е изпратено и второ писмо през м. 05.2018 г. /л. 23/, което също не е връчено на К., а е върнато с отбелязване „несъществуващ“. На 22.05.2018 г. е поставено съобщение по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО /л. 24/ на таблото в ТП на НОИ С. град съгл. протокол от 22.05.2018 г. /л. 25/.

Видно от справката от НБД до 30.08.2018 г. настоящият адрес на К. е именно на [улица], ет. 1, ап. 24.

Представени са доказателства за компетентност на органа, издал атакуваното по административен ред разпореждане /л. 37 и сл./.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1, б. „д“ от КСО – Директора на ТП на НОИ С. град, като с него е потвърдено разпореждането, издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град – компетентна съгл. чл. 114, ал. 3 от КСО и с оглед представените доказателства /л. 37 и сл./.

Текстът на чл. 114, ал. 3 КСО предвижда за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, да издаде разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя ревизионен акт за начет по чл. 110, ал. 1. Разпорежданията се връчват на лицата по реда на чл. 110, ал. 4.

Съгласно чл. 110, ал. 4 от КСО в приложимата редакция разпорежданията, актовете за начет и задължителните предписания се връчват лично срещу подпис на отговорните лица или по пощата с обратна разписка. Ако лицето не бъде намерено на адреса по търговска регистрация, на постоянния му адрес, или по месторабота, връчването се извършва чрез поставяне на съобщение за съставянето на документа, подлежащ на връчване, на определено за целта място в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, Интернет страницата на Националния осигурителен институт или в общината или кметството. В този случай разпорежданията, актовете за начет и задължителните предписания се смятат за връчени след изтичане на 7-дневен срок от поставянето на съобщението.

Видно от справката от НБД към датата на изпращане на процесното разпореждане постоянният адрес на К. е в [жк], вх. Б, ет. 01, ап. 024, а настоящият е на [улица], ап. 24. Дали постоянният и настоящият адрес съвпадат, доколкото безспорно е налице

съвпадение на ет. 1 и ап. 24, или се касае за различни сгради, от справката не може да се направи извод. Факт е, че по различен начин са записани в НБД Население настоящият и постоянният адрес на жалбоподателката. Видно е също, че К. в рамките на няколко месеца си е сменяла постоянния и настоящия адрес, като последният постоянен такъв отново е в [жк], вх. Б, ет. 01, ап. 024. Доказателства, обаче, за изпращане на разпореждането на този адрес по делото липсват. А както беше посочено, липсват доказателства, от които да може да се направи извод, че [улица] е същият адрес като този в [жк], вх. Б. Служебно извършена справка в Г. Карти също не потвърждава този факт. Друг е въпросът, че второто писмо до К. се е върнало с отбелязване, че адресът е несъществуващ, което не означава ненамиране на адресата. При това положение съдът намира, че разпореждането не е било надлежно изпратено на постоянния адрес на жалбоподателката, поради което и връчването чрез съобщение на таблото в НОИ по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО се явява нередовно. Още повече, че освен от НБД Население административният орган е разполагал и с адрес на жалбоподателката, посочен в договора с детска градина Палави Крачета /л. 16/, както и с телефон на същата /отново в договора/, поради което е имал възможност да я намери, но не е положил усилия, вкл. за да спази изискването на чл. 110, ал. 4 от КСО. Следователно и предвид липсата на доказателства за датата на узнаване на въпросното разпореждане от страна на жалбоподателката, подадената срещу него жалба на 16.07.2019 г. по административен ред се явява в срок и Директорът на ТП на НОИ С. град е следвало да я разгледа по същество.

Относно възражението за давност:

Съгласно чл. 115, ал. 1 от КСО вземанията на Националния осигурителен институт за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят.

С оглед така формулираната норма на закона давността по отношение на въпросното вземане на НОИ е започнала да тече от 01.01.2014 г. за вземанията за 2013 г. и от 01.01.2015 г. за вземанията за 2014 г. Следователно първият давностен срок изтича на 31.12.2018 г., поради което към датата на разпореждането – 20.04.2018 г., този срок не е бил изтекъл. Въпросът е дали издаването на разпореждането прекъсва давността.

Съгл. чл. 115, ал. 3 от КСО давността се прекъсва с влизането в сила на разпореждането за установяване на вземането, както и с предприемане на действия по принудително изпълнение. Съгл. ал. 5 давността спира да тече при обжалване – докато продължава спорът относно вземането, както и когато е образувано друго административно или съдебно производство, от което зависи издаването на разпореждане или отпускане на парично обезщетение или помощ по този кодекс.

От цитираните разпоредби следва, че към датата на издаване на разпореждането 20.04.2018 г. давността не е била прекъсната, доколкото същото не е било влязло в сила, предвид нередовното му връчване, съобразно гореизложените съображения. В този смисъл и доколкото няма данни за извършени до 31.12.2018 г. действия по принудително изпълнение, нито пък други действия, които водят до спиране на давността, то съдът приема, че по отношение на вземанията на НОИ /главница и лихви/ за периода от 18.10.2013 до 31.12.2013 г. е настъпила погасителна давност съобразно чл. 115 от КСО, явяващ се специален спрямо разпоредбите на ДОПК.

По отношение на вземането на НОИ за периода от 01.01.2014 до 21.01.2014 г.

давността изтича на 31.12.2019 г. Жалбата срещу разпореждането от 20.04.2018 г. е подадена на 16.07.2019 г., т.е. преди изтичане на давностния срок, поради което съгл. чл. 115, ал. 5 от КСО давността е спряла по отношение на тази част от вземането на НОИ за главница и лихви.

Следователно за тази част от вземането на НОИ не може да се приеме, че е изтекла давността.

По изложените съображения съдът намира жалбата за изцяло основателна в частта ѝ срещу решението на Директора на ТП на НОИ С. град по т.1. По т.2 възражението за давност е основателно относно паричното обезщетение за отглеждане на малко дете за периода 18.10.2013-31.12.2013 г. ведно с лихвата за забава като акцесорно задължение, поради което решението следва да бъде отменено.

В останалата ѝ част, а именно срещу Решението по т.2, касаещо полученото обезщетение от 01.01.2014 г. до 21.01.2014 г. жалбата е неоснователна, тъй като давността е спряна.

Жалбоподателят не претендира разноси, поради което такива не следва да бъдат присъждани. Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, но не е представил списък по чл. 80 от ГПК, поради което такова не следва да бъде присъждано.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ц. Г. К. решение № 1040-21-411/03.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. град по т. 1, с която е оставена без разглеждане жалбата ѝ срещу разпореждане от 20.04.2018 г., с което ѝ е разпоредено да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода 18.10.2013-21.01.2014 г. в размер на 1424,95 лева, от които 986,62 лева главница и 438,33 лева лихва от датата на неправомерно полученото обезщетение до датата на разпореждането.

ОТМЕНЯ по жалбата на Ц. Г. К. решение № 1040-21-411/03.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. град по т. 2 в частта, в която е отхвърлено възражението на К. за изтекла погасителна давност по отношение на полученото парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода 18.10.2013-31.12.2013 г. ведно с лихвата за забава.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА НА ДИРЕКТОРА НА ТП НА НОИ С. ГРАД за произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Г. К. срещу решение № 1040-21-411/03.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. град по т. 2 в частта, в която е оставено без уважение възражението на К. за изтекла погасителна давност по отношение на полученото парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода 01.01.2014-21.01.2014 г. ведно с начислената лихва за забава.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: